ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci navrhovatelek: **a) Borová Lada Project, s.r.o.**, IČ 26970830, se sídlem U Bažantnice 486/37, Praha 5, **b) Mgr. M. K.**, obě zast. JUDr. Davidem Maškem, Ph.D., advokátem, se sídlem Panská 890/7, Praha 1, proti odpůrkyni: **obec Borová Lada**, se sídlem Borová Lada 38, zast. JUDr. Tomášem Samkem, advokátem, se sídlem Pražská 140, Příbram, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy, za účasti osob na řízení zúčastněných: I) Mgr. K. K., II) A. K., III) Ing. I. H., IV) BDZ s.r.o., IČ 27132595, se sídlem U Sanopzu 1910/1, Praha 5, V) Prof. Ing. L. K., Ph.D., M.Sc. MBA, VI) Ing. Z. K., Ph.D., a VII) R. K., v řízení o kasační stížnosti navrhovatelek a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 5. 2017, č. j. 50 A 32/2017 - 82,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Navrhovatelky **jsou povinny** zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta JUDr. Tomáše Samka.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Krajský soud rozsudkem ze dne 15. 5. 2017, č. j. 50 A 32/2017 - 82, zamítl návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2016, kterým se vydává územní plán obce Borová Lada schválený usnesením zastupitelstva obce č. 10 ze dne 31. 5. 2016, a to v části vymezující funkční plochy TI-1, Plocha technické infrastruktury (ČOV) a TI-4, Plocha technické infrastruktury.

[2] V odůvodnění rozsudku k námitce nepřezkoumatelnosti závěru odpůrkyně, že stávající čistírna odpadních vod v obci Borová Lada je nevhodně umístěna, a proto se navrhuje její zrušení a výstavba nové čistírny odpadních vod, krajský soud uvedl, že odpůrkyně hodnotila stávající umístění čistírny s ohledem na zásobování obce pitnou vodou. Vycházel také ze skutečnosti, že stávající čistírna se nachází v záplavovém území, které představuje jeden z limitů jeho využití. Nadto, napadený územní plán v zájmu příznivého životního prostředí předpokládá dostavbu stávající kanalizace k dosud nenapojeným objektům a výstavbu nové kanalizace v plánované zástavbě. Vzhledem k tomu, že územní plán předpokládá nárůst počtu rodinných domů, počítá i s větším objemem splaškové vody, kterou bude třeba čistit.

[3] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že nové využití plochy TI-1 a TI-4 pro umístění plánované čistírny odpadních vod není o nic vhodnější než umístění stávající čistírny, respektive, že je tomu naopak. Kromě již uvedených nevýhod stávajícího umístění čistírny připomněl, že podle územního plánu byly předmětné plochy TI-1 a TI4 vymezeny s ohledem na skutečnost, že se na nich nachází jen nekvalitní půda s podprůměrnou produkční schopností a že daná lokalita má dobrou návaznost na dopravní infrastrukturu. Nadto výstavbu nové čistírny odpadních vod v souladu s Programem rozvoje vodovodů a kanalizace Jihočeského kraje předpokládá státní podnik Povodí Vltavy jako správce toku, který také navrhl zrušení stávající čistírny. Ve prospěch výstavby nové čistírny svědčí také stanovisko stávající provozovatelky, společnosti ČEVAK, která ve svém stanovisku upozornila, že kapacita stávající čistírny odpadních vod je na samé hranici únosnosti a v zájmu omezení rizika přetížení provozovatelka nebude vydávat souhlasná vyjádření k možnosti napojení budoucích staveb na kanalizaci.

[4] Krajský soud se neztotožnil s tvrzením navrhovatelek, že stavební povolení k výstavbě nové čistírny odpadních vod ze dne 17. 7. 2013, č. j. ŽP 9384/13-KUB, nepožívá presumpce správnosti správního aktu. Konstatoval, že se jedná o pravomocné rozhodnutí, které musela odpůrkyně respektovat.

[5] K námitce, že odpůrkyně měla podle § 19 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve veřejném zájmu přehodnotit využití ploch TI-1 a TI-4 , krajský soud znovu poukázal na pravomocné územní rozhodnutí a stavební povolení plánované čistírny odpadních vod, přičemž zopakoval, že zrušení stávající a výstavbu nové čistírny odpůrkyně dostatečně vysvětlila.

[6] Krajský soud odmítl, že by pořizovatelka územního plánu dostatečně nevypořádala námitku, ve které navrhovatelka a) uvedla výčet pozemků, na kterých mohla stát nová čistírna odpadních vod. Konstatoval, že odkaz pořizovatelky na pravomocné územní rozhodnutí a stavební povolení je zcela dostačujícím a další zkoumání veřejného zájmu již nebylo potřebné. Novou čistírnu odpadních vod v předmětné ploše předpokládal již dřívější územní plán a ze strany odpůrkyně se tak nejedná o projev libovůle. Krajský soud přitom vysvětlil, že jeho úkolem není posuzovat vhodnost zvolené varianty využití území. Nadto, k navrhovatelkou uvedeným alternativám se odpůrkyně vyjádřila na straně 110 územního plánu, kde uvedla, že vycházela z širšího posouzení vztahů, dostupnosti a nejjednoduššího technického řešení zařízení čistírny bez nutnosti přečerpávat odpadní

vody. Krom toho, některé z navržených alternativ předpokládají umístění čistírny v blízkosti stávajících staveb určených pro bydlení, ačkoliv sama navrhovatelka argumentuje pohodou bydlení. Krajský soud neshledal, že by se odkaz odpůrkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51, míjel s námitkou navrhovatelky a) ohledně alternativních možností umístění nové čistírny. Je to totiž zastupitelstvo, které má za úkol nalézt optimální řešení, což také s ohledem na výše uvedené skutečnosti učinilo. Krajský soud shledal odkaz odpůrkyně na změnu dřívějšího územního plánu č. 3 obce Borová Lada za zcela relevantní, neboť je jedním z důvodů pro vymezení předmětných ploch. Přitom zopakoval, že bylo povinností odpůrkyně převzít do územního plánu pravomocné územní a stavební povolení pro novou čistírnu odpadních vod. Odpůrkyně se s touto námitkou podle krajského soudu nevypořádala jen obecně, ale uvedla zcela konkrétní, již výše zmíněné důvody pro umístění nové čistírny odpadních vod. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení navrhovatelek, že by jim dala odpůrkyně při lokalizaci vhodných pozemků ve vlastnictví obce zapravdu. Odpůrkyně toliko vysvětlila, že pozemky v jejím vlastnictví, na kterých by podle navrhovatelky a) mohla stát nová čistírna odpadních vod, pro tyto účely nejsou vhodné.

[7] Krajský soud uzavřel, že se odpůrkyně s alternativními návrhy navrhovatelky a) dostatečně vypořádala, přičemž zvážila protilehlé individuální a veřejné zájmy, a to nejen s ohledem na dřívější pravomocné územní rozhodnutí a stavební povolení k nové čistírně odpadních vod.

[8] Krajský soud odmítl, že by odpůrkyně porušila § 19 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, neboť se nezabývala hospodárností vymezení ploch TI-1 a TI-4, přičemž vysvětlil, že odpůrkyně opodstatnila potřebnost nové čistírny odpadních vod jinými hledisky, jako je například napojení dosud nepřipojených objektů na kanalizaci, nová výstavba či umístění stávající čistírny v záplavovém území. Tvrzení navrhovatelek ohledně technického stavu stávající čistírny tato hlediska opomíjejí. Z doloženého odborného posudku podle krajského soudu nevyplývá, že by odpůrkyně nehospodárně nakládala s veřejnými prostředky. Krajský soud rovněž neshledal, že by územní plán odporoval závěrům Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185. Krajský soud shrnul, že plochy TI-1 a TI-4 odpůrkyně v napadeném územním plánu vymezila shodně jako v předchozí územně plánovací dokumentaci. Odpůrkyně přitom podle krajského soudu netvrdila, že by tato územně plánovací dokumentace byla zmatečná, toliko poznamenala, že se může zdát nepřehledná. Původní územní plán však odpůrkyně několikrát měnila, přičemž konstatovala, že k nápravě tohoto stavu se pořizuje nový územní plán. Krajský soud poznamenal, že odpůrkyně zcela konkrétně popsala svůj odhad rozvoje obce, respektive počtu obyvatel. Navrhovatelky předložily odhad rekonstrukce stávající čistírny odpadních vod, avšak není zřejmé, zda vůbec by bylo možné povolit rekonstrukci stavby, která stojí v záplavovém území. Odpůrkyně přitom neopomenula ani jiná, dříve uvedená hlediska.

[9] K námitce, že vymezením ploch TI-1 a TI-4 došlo k neproporcionálnímu zásahu do vlastnického práva navrhovatelek, krajský soud poznamenal, že ty s plánovanou čistírnou nebudou bezprostředně sousedit a její provoz je i v jejich zájmu. Krajský soud přitom připomněl, že není oprávněn vnucovat odpůrkyni jinou variantu uspořádání území, neboť se nedopustila žádného excesu. K tvrzení navrhovatelek, že se plánovaná

čistírna odpadních vod bude nacházet toliko 45 metrů od území s rodinnými domy, krajský soud podotkl, že se nejedná o domy navrhovatelek a ty nejsou oprávněny hájit subjektivní práva jiných vlastníků. Nadto, krajská hygienická stanice již sdělila, že nic nenamítá proti umístění čistírny v blízkosti apartmánových domů. Krajská hygienická stanice nevznesla výhrady ani v průběhu pořizování územně plánovací dokumentace, o čemž svědčí její písemnost ze dne 8. 4. 2013. Krajský soud konstatoval, že přístup odpůrkyně k vymezení ploch pro technickou infrastrukturu odpovídá zákonu i cílům územního plánování, jímž je zajištění čištění splaškových vod vznikajících v nemovitostech situovaných v obci. Děje se tak v nezbytné míře v zájmu dosažení účelu, tedy takového umístění čistírny odpadních vod, aby bylo možné připojit jednotlivé objekty bez zvýšené finanční a technické náročnosti. Krajský soud nezjistil, že by odpůrkyně vůči navrhovatelkám uplatňovala libovůli, popřípadě, že by je diskriminovala. Dovodil, že vymezení plochy pro novou čistírnu odpadních vod je dostatečně odůvodněné, odpovídá veřejnému zájmu a nejedná se o excesivní zásah do vlastnických práv navrhovatelek. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani jejich developerský záměr. Ten by ostatně pro nedostatečnou kapacitu stávající čistírny odpadních vod ani nebylo možné realizovat. Nadto navrhovatelky pořídily nemovitosti pro účely realizace developerského záměru v době, kdy již plochy TI-1 a TI-4 byly v územně plánovací dokumentaci vymezeny.

[10] Krajský soud odmítl, že by vydání napadeného územního plánu mělo předcházet posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (SEA) podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). Přitom vysvětlil, že posouzení je třeba, pokud takový požadavek vznese některý z příslušných dotčených orgánů; to se však nestalo. Krajský soud v této souvislosti shrnul postoj dotčených orgánů k územnímu plánu v průběhu jeho zpracování. K tvrzení, že podle stanoviska Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje ze dne 4. 3. 2015, č. j. KHSJC 05030/2015/HOK.ST-PT, v procesu přijetí územního plánu nedošlo k posouzení hygienické závadnosti a negativních dopadů využití plochy TI-1 a TI-4, krajský soud uvedl, že krajská hygienická stanice vyslovila s návrhem územního plánu dne 8. 4. 2014 souhlas. Učinila tak po zhodnocení návrhu z hlediska požadavků předpisů v oblasti veřejného zdraví. V odůvodnění uvedla, že okolo plochy určené pro čistírnu odpadních vod je navržena maximální hranice negativního vlivu a v budoucnu vyhlášené ochranné pásmo tuto hranici nesmí překročit. Krajský soud konstatoval, že odpůrkyně vzala možnost negativních vlivů umístění plochy pro výstavbu čistírny odpadních vod v úvahu, nicméně účelem vymezení ploch v územním plánu není přesné vymezení podmínek pro realizaci stavby. Podle krajského soudu byl návrh územního plánu posouzen podle § 47 odst. 2 a 3 stavebního zákona, přičemž orgán ochrany přírody a krajiny neshledal zásah do jím chráněného zájmu podle § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud se s odkazem na § 101b odst. 3 s. ř. s. odmítl zabývat sdělením ze dne 8. 9. 2016, neboť bylo vydáno až po přijetí územního plánu.

[11] K námitce navrhovatelek krajský soud uznal, že stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 14. 10. 2015, č. j. KUJCK 76588/2015/OZZL/2, se skutečně vztahuje jen k některým dílčím úpravám územního plánu. Podle krajského soudu je však podstatné, že se krajský úřad se zřetelem k § 10i odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyjádřil dne 30. 12. 2010 k aktuálnímu návrhu zadání územního plánu,

přičemž uvedl, že vyhodnocení vlivů nepožaduje. Takové vyjádření je přitom podle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona pro opatření obecné povahy závazné. Krajský soud neshledal, že by bylo stanovisko krajského úřadu nepřezkoumatelné. Samotná skutečnost, že se obec Borová Lada nachází na chráněném území, neznamená, že by navržené stavební záměry měly mít vliv na předmět ochrany. Z veškerých stanovisek Správy Národního parku Šumava, jakož i Správy Chráněné krajinné oblasti Šumava vyplývá, že upravené zadání územního plánu nemůže mít významný vliv na předmět ochrany. Nadto, ze sdělení ze dne 29. 6. 2015 vyplývá, že Krajský úřad Jihočeského kraje nezměnil svůj názor na věc ani po zpracování návrhu územního plánu. Naopak, požadavek na posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (SEA) označil za neúčelný a nehospodárný, neboť zájmy ochrany životního prostředí a veřejného zdraví lze dosáhnout v řízení podle zvláštních předpisů. K odkazu na původní stanovisko krajského úřadu ze dne 25. 2. 2009 krajský soud vysvětlil, že se jednalo o stanovisko k původnímu zadání územního plánu, které odpůrkyně upravila a upřesnila. Krajský soud odmítl, že by se stanoviska dotčených orgánů v průběhu času měnila. Poté, co Správa Národního parku Šumava a Krajský úřad Jihočeského kraje vydaly svá stanoviska k upravenému zadání územního plánu, již k žádné změně nedošlo. Navrhovatelkám nelze přisvědčit, že by odpůrkyně spoléhala na mlčení Správy Národního parku Šumava. Ta se totiž v průběhu řízení vyjadřovala k jednotlivým záměrům a proti případnému ohrožení jí chráněných zájmů by se tak jistě ohradila. V tomto ohledu tedy krajský soud neshledal rozpor s § 52 odst. 3 stavebního zákona.

[12] Krajský soud dovodil, že námitku ohledně absence posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (SEA) odpůrkyně vypořádala v souladu s § 172 odst. 5 správního řádu i § 68 odst. 3 téhož zákona. Podle krajského soudu odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185, není příléhavý právě proto, že orgán ochrany životního prostředí nepožadoval vyhodnocení vlivu návrhu územního plánu na životní prostředí. Pro posouzení potřebnosti vzniku nových zastavitelných ploch není zapotřebí provádět posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (SEA), jestliže jsou k dispozici územně analytické podklady, o které se opírá stanovení nových zastavitelných ploch, a to ve vztahu k smíšeným obytným plochám i k technické infrastruktuře určené k využití zřízením nové čistírny odpadních vod. Krajský soud v tomto směru uzavřel, že je v zájmu životního prostředí dbát o řádné čištění splaškových vod.

[13] K námitce ohledně nesrozumitelnosti ochranného pásma zamýšlené čistírny odpadních vod krajský soud uvedl, že funkční plocha TI-1 pro čistírnu odpadních vod je graficky znázorněna ve výkresu koncepce dopravní a technické infrastruktury číslo výkresu „3.B“. Odpůrkyně se zabývala ochranným pásmem k námitce navrhovatelky a), přičemž vycházela ze stanoviska krajské hygienické stanice, podle které lze funkční plochu pro čistírnu odpadních vod umístit v blízkosti apartmánových domů v případě splnění hygienických limitů hluků. V opačném případě by bylo nezbytné provést protihluková opatření. Krajská hygienická stanice rovněž konstatovala, že v budoucnu vyhlašované ochranné pásmo čistírny odpadních vod nesmí přesáhnout hranici negativních vlivů prostředí. Krom tohoto ochranné pásmo čistírny odpadních vod odpůrkyně řešila i ve výroku a odůvodnění textové části územního plánu. Právní úpravu a technické normy, na které odkázaly navrhovatelky, bude podle krajského soudu nezbytné dodržet v příslušných správních řízeních.

[14] Krajský soud odmítl, že by byl územní plán původně projednáván podle dřívějšího stavebního zákona. Okolnost, že upravené zadání územního plánu nebylo publikováno veřejnou vyhláškou za situace, kdy k žádné změně zadání ohledně vymezení plochy pro novou čistírnu odpadních vod nedošlo, podle krajského soudu neznamená zásah do práv navrhovatelek, jestliže ty ani na původní publikaci zadání nereagovaly. Nadto, navrhovatelky mohly uplatňovat svá procesní práva v průběhu pořízení návrhu územního plánu. To ostatně využila navrhovatelka a), když podala připomínky a námitky k plánované čistírně odpadních vod v návrhu územního plánu, které byly předepsaným způsobem projednány. Krajský soud proto nepřisvědčil tvrzení, že došlo k porušení § 47 odst. 2 stavebního zákona.

[15] K námitce ohledně porušení § 18 odst. 4 stavebního zákona respektive nepotřebnosti vymezení nové zastavitelné plochy technické infrastruktury, krajský soud zopakoval argumentaci ohledně nedostatečnosti stávající čistírny odpadních vod. Přitom také konstatoval, že výklad § 43 odst. 1 stavebního zákona, provedený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ao 6/2010 - 80, připouští postupovat odlišně než dosavadní územní rozhodnutí; napadený územní plán se však tomuto rozhodnutí nepříčí.

[16] Krajský soud nepřisvědčil námitce, že územní rozhodnutí a stavební povolení k plánované čistírně odpadních vod nepožívá presumpci správnosti, neboť Správa Národního práva Šumava v současnosti vede řízení pod sp. zn. SZ NPS 07886/2016/2 – NPS 08085/2016 o povolení výjimky podle § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a je zřejmé, že dotčené správní orgány nedbaly chráněných druhů ve II. zóně ochrany přírodního parku Šumava. Krajský soud konstatoval, že v souvislosti s ochranou zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze na základě výjimky realizovat daný stavební záměr. Přitom k povolení výjimky je povolána Správa národního parku Šumava, která se již k návrhu územního plánu vyjádřila a neshledala v něm žádné závady.
[17] Ze sdělení ze dne 2. 4. 2016 a ze dne 2. 6. 2014 krajský soud zjistil, že podle provozovatelky je stávající čistírna odpadních vod na hranici své kapacity a zejména v letních měsících se zvyšuje její látkové znečištění. Uvedený stav bude podle provozovatelky trvat až do výstavby nové čistírny.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrkyně

[18] Proti rozsudku podaly navrhovatelky (dále jen „stěžovatelky“) rozsáhlou kasační stížnost, v níž nejprve shrnuly, že krajský soud v rozsudku nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, neboť z dostupných dokumentů nelze dovodit, že by se stávající čistírna odpadních vod nacházela v záplavovém území.

[19] Podle stěžovatelek se krajský soud v dostatečné míře nezabýval jejich námitkami o možnosti alternativního umístění nové čistírny odpadních vod. Namísto toho sám dohledával důvody osvědčující vymezení plochy technické infrastruktury TI-1 a TI-4 k umístění čistírny.

[20] Krajský soud podle stěžovatelek vycházel z nesprávného předpokladu, že odpůrkyně byla vázána dříve vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením.

Tento závěr však podle stěžovatelek nevyplývá z žádného právního předpisu, neodpovídá úkolům územního plánování a je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stavební povolení nové čistírny odpadních vod nepožívá presumpce správnosti správního aktu.

[21] Stěžovatelky namítly, že krajský soud dostatečně neposoudil námitku ohledně porušení § 19 odst. 1 písm. j) stavebního zákona a v tomto směru se dostatečně nezabýval znaleckým posudkem Ing. Jiřího Klicpery ze dne 15. 4. 2017.

[22] Stěžovatelky odmítly závěry krajského soudu o proporcionalitě územního plánu, přičemž konstatovaly, že nejsou odůvodněné a neodpovídají skutkovému stavu.

[23] Krajský soud se podle stěžovatelek odmítl zabývat skutkovým stavem v souvislosti s absencí posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (SEA) a porušením § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a Přílohy č. 8 k témuž zákonu.

[24] Krajský soud nepřezkoumal postup odpůrkyně vůči dotčenému orgánu ochrany přírody, který nevyžadoval posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (SEA) se zcela nesrozumitelným a nepřezkoumatelným odůvodněním.

[25] Podle stěžovatelek krajský soud dospěl k nesprávným závěrům ohledně tvrzení, že odpůrkyně vymezila ochranné pásmo čistírny odpadních vod nesrozumitelně a založila rozpor mezi výrokem napadeného územního plánu a jeho grafickou částí.

[26] Stěžovatelky odmítly závěr krajského soudu, že nemohly být dotčeny porušením § 47 odst. 2 stavebního zákona. Konstatovaly, že porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy je důvodem pro zrušení napadeného územního plánu.

[27] Krajský soud podle stěžovatelek pochybil v posouzení námitky ohledně porušení § 18 odst. 4 stavebního zákona, přičemž opomněl některé vznesené argumenty, námitky a znalecký posudek Ing. Jiřího Klicpery ze dne 15. 4. 2017. Krajský soud se spokojil s odůvodněním odpůrkyně o potřebnosti a veřejném zájmu na výstavbě nové čistírny odpadních vod namísto rekonstrukce stávající čistírny. Takový závěr však nemá oporu ve spise a v předložených důkazech.
[28] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelky navrhly, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[29] Odpůrkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem krajského soudu a konstatovala, že stěžovatelky pod záštitou ochrany veřejného zájmu sledují vlastní individuální zájmy. Konstatovala, že kasační stížnost je téměř totožná s návrhem na zrušení části územního plánu, a proto odkázala na své vyjádření k němu. Ve zbytku zopakovala argumenty, které vyjádřila již dříve, popřípadě, které již vyjádřil krajský soud. V závěru odpůrkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelky uplatnily v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[31] Kasační stížnost není důvodná.

III/A.

[32] K námitce stěžovatelek, že se stávající čistírna odpadních vod v obci Borová Lada nenachází v záplavovém území, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z výkresu zn. 3.B grafické části územního plánu obce Borová Lada zřetelně vyplývá, že severovýchodní část pozemku stávající čistírny náleží do aktivní záplavové zóny. Stejný závěr lze dovodit i při nahlédnutí do webové aplikace Výzkumného vodohospodářského ústavu Tomáše Garrigue Masaryka (dostupné na http://www.dibavod.cz/70/prohlizecka-zaplavovych-uzemi.html), tedy stejné aplikace, na kterou v kasační stížnosti odkazovaly stěžovatelky. Závěr odpůrkyně, že stávající čistírna stojí v záplavovém území, má tedy oporu ve správním spise.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud nepřípustně aktivistickým způsobem napravoval nedostatečné odůvodnění územního plánu, když poukázal na nízkou kvalitu půdy na pozemku, na němž by se měla nacházet nová čistírna odpadních vod. Vzhledem k množství zájmů, které řeší územní plán, nemůže být vymezení předmětných ploch technické infrastruktury odůvodněno na jediném místě textu. Takové odůvodnění je třeba hledat v kontextu celého územního plánu. Tak i na straně 83 odůvodnění územního plánu je v rámci zdůvodnění navrhovaného odnětí pozemků ze zemědělského půdního fondu vysvětleno, že v lokalitách TI-1 a TI-4 se nachází jen nekvalitní půda; tyto lokality však mají dobrou návaznost na dopravní infrastrukturu a vymezují se pro účely veřejně prospěšné stavby podporující rozvoj obce Borová Lada. Krajský soud tedy za odpůrkyni nedomýšlel chybějící argumentaci, nýbrž se jen ztotožnil s důvody, které odpůrkyně uplatnila.

[34] Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud nezabýval otázkou přezkoumatelnosti vymezení předmětných ploch technické infrastruktury toliko s odkazem na souhlasy dotčených orgánů a provozovatelky čistírny odpadních vod, ačkoliv je zřejmé, že i ty mají pro odůvodnění význam a zcela správně je proto nepominul. Z těchto stanovisek je totiž zřejmé, že odpůrkyně musela řešit způsob čištění odpadních vod v obci; v opačném případě by hrozba přetížení čistírny prakticky ochromila její rozvoj. Přitom z napadeného rozsudku i územního plánu je zřejmé, že krajský soud i odpůrkyně zvažovaly důvody, proč na jedné straně nelze k čištění odpadních vod v budoucnu využít čistírnu ve stávajícím umístění a proč je na druhé straně vhodné, aby nová čistírna odpadních vod stála v lokalitě TI-1 a TI-4. Krajský soud i odpůrkyně tak poukázaly na již zmíněnou skutečnost, že stávající čistírna je umístěna v záplavovém území a při rozvodnění Teplé Vltavy by mohlo dojít ke kontaminaci povrchových i podzemních vod. Nové umístění je vhodné s ohledem na širší posouzení vztahů, z hlediska dostupnosti či technického řešení nové čistírny, které nevyžaduje přečerpávání odpadních vod, a je tak

méně finančně náročné. Z širšího kontextu odůvodnění územního plánu přitom lze dovodit, že odpůrkyně vzala v úvahu právě také kvalitu půdy v lokalitě TI-1 a TI-4 tak, aby nedošlo ke zbytečné zástavbě zemědělsky vhodné půdy. Konečně ze stanovisek dotčených orgánů lze dovodit, že nové umístění čistírny nezasahuje do jimi chráněných veřejných zájmů.

[35] Nejvyšší správní soud nemůže s naprostou jistotou vyloučit, že v katastrálním území obce Borová Lada neexistuje jiná, stejně vhodná nebo snad i vhodnější lokalita pro umístění nové čistírny odpadních vod. Podstatné však je, že lokalita TI-1 a TI-4 je vhodná z hlediska zákona, odpůrkyně ji vybrala na základě výkonu své samosprávy, tento výběr logicky, nikoliv svévolně, vysvětlila, přičemž také objasnila, proč je zamýšlená lokalita lepší než jiné alternativně navržené lokality. Konkrétně na straně 103 odůvodnění územního plánu uvedla, že „[n]*amítající předkládá jiné možné umístění, přičemž nebere v úvahu právě i další hlediska, nejen vzdálenost od nové výstavby, tedy domu v jeho vlastnictví. Neuvažuje s dostupností, příjezdem a už vůbec ne s vlastnictvím. Některé z nabízených pozemků jsou ve vlastnictví soukromém, některé ve vlastnictví státu s právem hospodaření pro Správu (dá se předpokládat, že z důvodu ochrany přírody) a zbylé ve vlastnictví obce. Bohužel ve vlastnictví obce jsou pozemky, které k výstavbě nové ČOV jsou nejméně vhodné a jsou téměř v centru sídla. Takovým využitím pro novou ČOV by nedošlo k nápravě stavu, ale bylo by nutné z některých lokalit odpadní vody přečerpávat, takže ekonomická náročnost by se zvýšila. Některé z nabízených pozemků se nachází v blízkosti stávajících staveb pro bydlení. Těmto vlastníkům by se zhoršila pohoda bydlení, pokud tedy toto je obsahem námitky namítajícího, který sám nechce být obtěžován případným zápachem, hlukem apod. bez ohledu na ostatní, kterým by předpokládané zhoršení dopřál.*“ Obsahově shodně se odpůrkyně vyjádřila i k námitce stěžovatelky a) na straně 110 odůvodnění územního plánu. Na existenci územního rozhodnutí o stavebním povolení ke stavbě nové čistírny odpadních vod přitom odkázala toliko na úvod vypořádání jejích námitek. Stěžovatelky nenamítly ani nedoložily, že by v případě některého z pozemků, na kterých by podle jejich názoru mohla alternativně stát nová čistírna odpadních vod, neplatí citované závěry.

[36] Skutečnost, že i nová čistírna by měla stát v blízkosti zástavby, vyplývá z odůvodnění územního plánu uvedeného na straně 70 ve vztahu k posouzení vlivu územního plánu na příznivé životní prostředí. Podle něj „[…] *zastavěné území je doplňováno s využitím volných přilehlých ploch zemědělské půdy se zřetelem na dokomponování urbanisticky neukončených lokalit; ve volné krajině nejsou vymezovány zastavitelné plochy s výjimkou těch, které rozšiřují zastavěné území*“. Odpůrkyně ostatně i v tomto kontextu konstatovala, že i v jiných variantách by nová čistírna odpadních vod stála v blízkosti zástavby a ke snížení pohody bydlení by tak vždy docházelo srovnatelným způsobem (srov. odůvodnění územního plánu na straně 110). Nejvyšší správní soud nemůže po odpůrkyni žádat, aby pro umístění čistírny odpadních vod našla lokalitu, která by odpovídala nejen všem podmínkám právního řádu, ale také všem zájmům dotčených osob, když takovou lokalitu v průběhu řízení ani nikdo nebyl schopen navrhnout. Rozhodně také nelze žádat, aby odpůrkyně prověřovala veškeré kombinace uspořádání území; to by prakticky paralyzovalo jakékoliv snahy o územní plánování. Je také třeba zdůraznit, že odpůrkyně i krajský soud vycházely ze správného předpokladu, že územní plánování je výrazem práva obce na samosprávu. Rozhodně však nezůstaly jen při této argumentaci, jak tvrdí stěžovatelky, což ostatně vyplývá již z výše uvedených závěrů. Nejvyšší správní soud

konstatoval například v rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, že „[v] *procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci.*“ S ohledem na již výše uvedené závěry z odůvodnění napadeného územního plánu Nejvyšší správní soud nezjistil, že by odpůrkyně v procesu územního plánování vnímala svá oprávnění jinak, když uvedla, že je na zastupitelstvu obce, jaké řešení území vybere. V tomto ohledu také odpůrkyně zcela správně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51. Z uvedených rozhodnutí totiž nevyplývají toliko procesní závěry o oprávnění zastupitelstva obce, ale právě také hmotněprávní závěry o mantinelech územního plánování.

[37] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkami stěžovatelek proti argumentaci krajského soudu, že odpůrkyně vymezila předmětné plochy již v dřívějším územním plánu a že Odbor výstavby a územního plánování Městského úřadu Vimperk již územním rozhodnutím ze dne 8. 9. 2009, č. j. VÚP 328.3-1598/2326/09 VJ-79, které nabylo právní moci dne 17. 10. 2009, na žádost odpůrkyně rozhodl o umístění stavby nové čistírny odpadních vod a stavebním povolením ze dne 17. 7. 2013, č. j. ŽP 9384/13-KUB, na žádost odpůrkyně mimo jiné povolil stavbu nové čistírny odpadních vod. Podle Nejvyššího správního soudu je již z výše uvedených závěrů zřejmé, že krajský soud ani odpůrkyně neodůvodnily vymezení ploch technické infrastruktury jen zmíněnými skutečnostmi, a podstatné je tedy odůvodnění územního plánu ve svém souhrnu. Tyto skutečnosti v posuzované věci nejsou bez významu. Podle odborné literatury „[ú]*zemní rozhodnutí, ale i stavební povolení vydaná v určitém území představují ve smyslu § 26 odst. 1 StavZ limit využití území. Podle tohoto ustanovení musejí být limity využití území obsaženy v územně analytických podkladech. Následný územní plán musí respektovat vydaná pravomocná územní rozhodnutí a stavební povolení. V tom se odráží základní princip právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře.*“ (viz MACHÁČKOVÁ, Jana; et al. *Stavební zákon.* 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 396 - 399). Kromě toho, Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ao 6/2010 - 65, konstatoval, že „[v]*ešker*á *rozhodnutí správních orgánů, jež nabyla právní moci a nebyla posléze k tomu příslušným orgánem zrušena, požívají presumpce své zákonnosti a správnosti a jsou podle § 73 odst. 2 správního řádu závazná pro všechny správní orgány. To ovšem neznamená, že by nový územní plán či změna stávajícího územního plánu nemohly pro futuro vymezit plochy či koridory a stanovit podmínky pro jejich využití odlišným způsobem, než jak dosud stanoví územní rozhodnutí pro některé z pozemků, jež se mají stát součástí takového koridoru či plochy. Samotné vymezení plochy či koridoru a stanovení podmínek pro jejich využití v územním plánu či jeho změně dle § 43 odst. 1 stavebního zákona nemůže přímo zakládat, měnit či rušit práva a povinnosti fyzickým či právnickým osobám, takový územní plán či jeho změna však představují závazný podklad pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí (§ 43 odst. 5 stavebního zákona).*“ V rozsudku ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012 - 139, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[s]*tavební úřad není ve stavebním řízení oprávněn posuzovat*

soulad projektové dokumentace s územním plánem, který nabyl účinnosti poté, co v předcházejícím územním řízení bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí (§ 111 stavebního zákona z roku 2006). Takový postup stavebního úřadu by představoval nepřípustný zásah do práv účastníků územního (resp. stavebního) řízení nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu z roku 2004)." Za předpokladu, že odpůrkyně měla pravomocné rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení, na jejichž základě byla oprávněna začít se stavbou nové čistírny odpadních vod a také to zamýšlela učinit, lze z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu dovodit, že bylo přinejmenším vhodné, aby v novém územním plánu vymezila plochy TI-1 a TI-4. Je totiž zcela pochopitelné, že odpůrkyně usilovala o pořízení územního plánu, který vycházel z reálného stavu obce. I kdyby později, například z důvodu neudělení stěžovatelkami zmiňované výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, byla výstavba nové čistírny ve vymezené ploše znemožněna, odpůrkyně může změnit vymezené plochy změnou územního plánu. Ani v takové variantě by se nejednalo o bezúčelné a nepřekonatelné zablokování území.

[38] Z doplnění vyjádření Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 21. 4. 2017, č. j. KUJCK 52580/2017/OZZL/6, založeného na čísle listu 67 spisu krajského soudu vyplývá, že stavba předmětné čistírny odpadních vod již byla ve smyslu § 115 odst. 4 stavebního zákona zahájena, což ani stěžovatelky nikterak nezpochybnily. Ve smyslu shora uvedených závěrů tedy odpůrkyně i krajský soud vyhodnotily vliv pravomocného územního rozhodnutí a stavebního povolení na územní plán zcela správně. Ani odkaz odpůrkyně na vymezení ploch technické infrastruktury pro účely nové čistírny odpadních vod již v dřívějším územním plánu nelze považovat za bezúčelný či nesprávný. Odpůrkyně tak vlastně poukázala na již dříve uplatněné argumenty, ačkoliv to v dané věci nebylo zapotřebí.

[39] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že přehodnocení ploch TI-1 a TI-4 svědčil veřejný zájem podle § 19 odst. 1 stavebního zákona. Odpůrkyně totiž vymezila předmětné plochy ve veřejném zájmu, který také dostatečně popsala, když například na str. 110 odůvodnění územního plánu vysvětlila, že stavba nové čistírny odpadních vod je nezbytná k dalšímu rozvoji, respektive výstavbě v obci.

[40] Podle Nejvyššího správního soudu tedy odpůrkyně ani krajský soud při posuzování uvedených otázek nezatížily svá rozhodnutí takovým pochybením, které by mohlo mít vliv na jejich zákonnost. Argumentace odpůrkyně i krajského soudu je přezkoumatelná a ve svých závěrech správná. Nejvyšší správní soud neshledal, že by odpůrkyně odůvodněním napadeného územního plánu porušila § 172 odst. 5 správního řádu. Stěžovatelky v průběhu řízení opakovaně namítají, že odpůrkyně neuvedla, proč je vymezená plocha pro novou čistírnu odpadních vod lepší než jiné plochy. Z obsahu jejich námitek je však zjevné, že toliko nesouhlasí s důvody, které odpůrkyni uvedla, protože nechtějí, aby čistírna stála v blízkosti právě jejich nemovitosti. Z dosud uvedených závěrů lze rovněž dovodit, že vymezením ploch technické infrastruktury TI-1 a TI-4 odpůrkyně nezasáhla nepřiměřeným způsobem do vlastnického práva stěžovatelek a že odpůrkyně i krajský soud přiměřenost tohoto zásahu zvážily. Lze shrnout, že čištění odpadních vod v obci je nezbytné, nadále jej nebude možné provádět v místě stávající čistírny, přičemž stěžovatelky ani netvrdily, že by umístění plánované čistírny v jiných než vymezených plochách zasahovalo do vlastnických práv ostatních vlastníků nemovitostí v obci méně,

popřípadě, že by byl zásah do vlastnických práv ostatních vlastníků vyvážen dosažením jiného účelu územního plánování. Je také třeba zdůraznit, že zásah do vlastnického práva stěžovatelky a) není o to větší, že v místě zamýšlela realizovat svůj developerský projekt. Ostatně podle odůvodnění územního plánu uvedeného na str. 109 o záměru odpůrkyně mohla vědět již od roku 2003.

[41] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, že odpůrkyně v územním plánu porušila § 19 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, tj. povinnost prověřovat a vytvářet v území podmínky pro hospodárné vynakládání prostředků z veřejných rozpočtů na změny v území. Krajský soud již i v této souvislosti zcela správně uvedl, že stávající čistírna odpadních vod je především nevhodně umístěna v záplavovém území. Stěžovatelky ve své kasační stížnosti ani nezpochybnily závěr, že znalecký posudek Ing. Jiřího Klicpery ze dne 15. 4. 2017 tuto skutečnost vůbec nezvažoval. Toliko namítly, že se stávající čistírna v záplavovém území nenachází, což již Nejvyšší správní soud výše odmítl. Odpůrkyně tedy oprávněně nepředpokládala její další využití. Stanovení předpokládané kapacity nové čistírny odpadních vod pro účely vymezení předmětných ploch technické infrastruktury v územním plánu podle Nejvyššího správního soudu nevylučuje, aby nová čistírna odpadních vod měla nakonec menší kapacitu. To je ovšem otázka, kterou je třeba primárně řešit v jiném řízení. Vymezení předpokládané kapacity zamýšlené čistírny v územním plánu toliko pro účely vymezení ploch technické infrastruktury v daných podmínkách nelze považovat za porušení § 19 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, byť by bylo nadhodnocené. V této souvislosti rovněž Nejvyšší správní soud neshledal, že by se odpůrkyně či krajský soud odchýlily od závěrů, které vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, popřípadě, že by jejich rozhodnutí nebyla přezkoumatelná.

III/B.

[42] K námitce ohledně chybějícího hodnocení vlivu koncepce na životní prostředí (SEA) Nejvyšší správní soud nejprve připomíná relevantní právní úpravu. Podle § 10i odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí „[p]*ři posuzování vlivů politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje a územního plánu na životní prostředí se postupuje podle zvláštního právního předpisu* [pozn. soudu: tj. podle stavebního zákona]. *Ustanovení § 20, § 21 písm. l) a § 22 písm. e) tím nejsou dotčena. Ustanovení § 2, 3, 10a, 10b, 10g a 10h se použijí obdobně a s tím, že zjišťovací řízení a veřejné projednání se postupem podle tohoto zákona neprovádí. Předkladatelem je pořizovatel politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje nebo územního plánu.*“

[43] Podle § 47 odst. 2 a 3 stavebního zákona „[…] *Do 30 dnů od obdržení návrhu zadání mohou dotčené orgány a krajský úřad uplatnit u pořizovatele své požadavky na obsah územního plánu vyplývající ze zvláštních právních předpisů, a požadavek na vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí, včetně jeho obsahu a rozsahu podle zvláštního právního předpisu;* […] *Pokud dotčený orgán ve svém stanovisku k návrhu zadání uplatnil požadavek na posouzení územního plánu z hlediska vlivů na životní prostředí nebo pokud dotčený orgán nevyloučil významný vliv na evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast, uvede pořizovatel v návrhu zadání požadavek na vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území.*“

[44] Podle § 50 odst. 5 stavebního zákona „[p]*okud se zpracovává vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území, pořizovatel zašle stanoviska, připomínky a výsledky konzultací podle odstavců 2 až 4 příslušnému úřadu jako podklad pro vydání stanoviska k návrhu koncepce podle § 10g zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, které není stanoviskem podle § 4 odst. 2. Příslušný úřad stanovisko uplatní do 30 dnů od obdržení těchto podkladů. Ze závažných důvodů, které příslušný úřad sdělí pořizovateli nejpozději do 30 dnů od obdržení podkladů, se lhůta pro uplatnění stanoviska prodlužuje, nejdéle však o 30 dnů. Pokud příslušný úřad stanovisko neuplatní ve lhůtě podle věty druhé ani v prodloužené lhůtě, je možné územní plán vydat i bez jeho stanoviska.*

[45] Podle § 50 odst. 6 stavebního zákona „[p]*okud z posouzení vlivu na evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast vyplyne, že územní plán má významný negativní vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost některé evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, který nebyl předmětem posouzení vydaných zásad územního rozvoje z hlediska těchto vlivů, postupuje se podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Kompenzační opatření uvede příslušný orgán ochrany přírody ve stanovisku podle § 4 odst. 2 písm. b).*“

[46] Podle § 53 odst. 2 stavebního zákona „[d]*ojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, pořizovatel si vyžádá stanovisko příslušného úřadu a stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Příslušný úřad ve stanovisku uvede, zda má být upravený návrh posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, případně stanoví podrobnější požadavky podle § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území se v rozsahu těchto úprav projedná na opakovaném veřejném projednání; přitom se postupuje obdobně podle § 52.*“

[47] Podle § 22 písm. e) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí „[o]*rgány kraje vydávají stanovisko k vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí.*“

[48] Podle § 77a odst. 4 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny „[k]*rajské úřady dále ve svém správním obvodu, nejde-li o národní parky, chráněné krajinné oblasti, národní přírodní rezervace, národní přírodní památky a ochranná pásma těchto zvláště chráněných území anebo o vojenské újezdy vydávají stanoviska ke koncepcím nebo k záměrům podle § 45i odst. 1, ukládají kompenzační opatření a informují o uložených kompenzačních opatřeních Ministerstvo životního prostředí.*

[49] Podle § 78 odst. 2 téhož zákona „[s]*právy národních parků na území národních parků a jejich ochranných pásem vykonávají státní správu v ochraně přírody a krajiny v rozsahu působnosti obecních úřadů, pověřených obecních úřadů, obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů a Agentury, není-li podle tohoto zákona příslušné Ministerstvo životního prostředí. Správa Národního parku Šumava vykonává státní správu též na území Chráněné krajinné oblasti Šumava, nejde-li o vojenský újezd Boletice a není-li podle tohoto zákona příslušné Ministerstvo životního prostředí. Správy národních parků, jejich sídla a jejich správní obvody tvořené národními parky a jejich ochrannými pásmy jsou uvedeny v příloze tohoto zákona.*“

[50] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 As 31/2008 - 72, z dikce § 45 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že „[...] *daná koncepce nebo záměr musí být předmětem posouzení z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu tehdy, pokud orgán ochrany přírody svým stanoviskem významný vliv podle § 45h odst. 1 citovaného zákona nevyloučí.*“

[51] Ze spisové dokumentace je zřejmé, že Krajský úřad Jihočeského kraje, coby dotčený orgán, požadoval zpracování vyhodnocení vlivu na životní prostředí toliko ve stanovisku ze dne 25. 2. 2009, č. j. KUJCK 4723/2009/OZZL/2/Sf, k návrhu zadání územního plánu z prosince roku 2008. K návrhu zadání územního plánu z března roku 2009 již takový požadavek nevznesl. Naopak, ve stanovisku ze dne 30. 12. 2010, č. j. KUJCK/42/2011/OZZL/2, již výslovně uvedl, že zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí nepožaduje. Takový postup není nečitelný, jak uvedly stěžovatelky, neboť je zřejmé, že se krajský úřad vyjadřoval k odlišným návrhům. Podobně i Správa národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava, coby další dotčený orgán, ve stanovisku ze dne 24. 2. 2009, č. j. SZ NPS 01096/2009 – NPS 02097/2009, konstatovala, že nelze vyloučit významný vliv na Evropsky významnou lokalitu Šumava a Ptačí oblast Šumava, to však opět toliko ve vztahu k návrhu zadání územního plánu z prosince roku 2008. Ve stanovisku ze dne 25. 11. 2010, č. j. NPS 10717/2010, již významný vliv výslovně vyloučila. Stěžovatelkám lze přisvědčit, že Krajský úřad Jihočeského kraje se ve stanovisku k návrhu územního plánu ze dne 14. 10. 2015, č. j. KUJCK 76588/2015/OZZL/2, vyjádřil pouze k provedeným úpravám návrhu územního plánu. Stěžovatelky však přehlížejí, že krajský úřad ve vyjádření k návrhu územního plánu ze dne 29. 6. 2015, č. j. KUJCK 49836/2015/OZZL/2, výslovně uvedl, že „[...] *vyhodnotil uplatnění požadavku na vyhodnocení SEA v této fázi pořízení ÚPD jako neúčelné a nehospodárné, neboť zájmy ochrany životního prostředí a veřejného zdraví lze prosadit standardními postupy podle zvláštních předpisů.*“ Je tedy zřejmé, že stanovisko ze dne 14. 10. 2015 navazuje na vyjádření ze dne 29. 6. 2015 a ve svém souhrnu jasně vyjadřují postoj krajského úřadu k celému územnímu plánu. Nadto, krajský úřad konstatoval, že nepožaduje zpracování vyhodnocení vlivů územního plánu Borová Lada na životní prostředí také ve stanovisku ze dne 7. 3. 2016, č. j. KUJCK 34368/2016/OZZL/2. Obdobně i Správa národního parku Šumava v průběhu územního plánování několikrát odmítla, že by návrh územního plánu mohl mít významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost některé evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Naposledy tak učinila ve stanovisku ze dne 18. 2. 2016, č. j. SZ NPS 01283/2016/2. Z výše uvedeného je zřejmé, že se odpůrkyně nespolehla toliko na „mlčení“ dotčených orgánů, jak uvádí stěžovatelky.

[52] Stěžovatelkám nelze přisvědčit, že vzhledem k lokalitě, ve které se nachází obec Borová Lada, z povahy věci nelze vyloučit významný vliv na území „NATURA 2000“. Z výše citovaných ustanovení § 47 odst. 3 a § 50 odst. 5 stavebního zákona je zřejmé, že v procesu vytváření územního plánu je na dotčeném orgánu, tj. na Správě národního parku Šumava, aby rozhodl, zda vyloučí či nevyloučí významný vliv na evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast a tím podnítí hodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území, které zahrnuje i hodnocení vlivů na životní prostředí včetně hodnocení vlivu na evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast. Právní řád tedy výslovně předpokládá, že hodnocení vlivů na životní prostředí, respektive na evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast, obec při tvorbě územního plánu nepořizuje bez dalšího jen proto, že se

nachází v evropsky významné lokalitě. Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje posoudila hygienická hlediska vymezení plochy TI-1 ve stanovisku ze dne 8. 4. 2014, č. j. KHSJC 03260/2014/HOK.ST-PT, a ze dne 4. 3. 2015, č. j. KHSJC 05030/2015/HOK.ST-PT, způsobem, který odpovídá skutečnosti, že odpůrkyně nebyla povinna pořídit hodnocení vlivů na životní prostředí. Krajská hygienická stanice přitom předeslala, jaké požadavky bude uplatňovat v navazujících řízeních. Pokud se stěžovatelky domnívají, že územní a stavební řízení k výstavbě nové čistírny odpadních vod již proběhly v návaznosti na dřívější územní plán bez řádného posouzení hygienických aspektů záměru, měly se bránit proti příslušnému územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení. Na tom nemůže nic změnit ani poukaz navrhovatelek na sdělení Správy národního parku Šumava ze dne 8. 9. 2016, č. j. SZ NPS 07131/2016/2 - NPS 07284/2016, že se na pozemcích parcelní číslo 108/5, 132/1 a 293/4 v katastrálním území Borová Lada, tj. i na ploše TI-1, vyskytují chráněné druhy živočichů. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že stavební zákon spojuje požadavek na vyhodnocení vlivu na evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast až se závěrem dotčeného orgánu, tj. Správy národního parku Šumava, že vylučuje významný, nikoliv tedy jakýkoliv, vliv územní plánu na chráněné složky. Správa národního parku Šumava přitom ve svém stanovisku ze dne 12. 10. 2015, č. j. SZ NPS 07132/2015/2, výslovně uvedla, že zvážila vliv realizace územního plánu na živočišné druhy, které jsou předmětem ochrany evropsky významné lokality Šumava, a uzavřela, že „[d]*alší úpravy vymezení současně zastavěného a zastavitelného území jsou z hlediska možného ovlivnění zájmů ochrany přírody na území NP či CHKO Šumava nevýznamné a nezasahují do přírodních stanovišť nebo biotopů druhů, které jsou předměty ochrany EVL nebo PO Šumava.*“ Argumentace stěžovatelek sdělením Správy národního parku ze dne 8. 9. 2016 tak podle Nejvyššího správního soudu nikterak nevyvrací správnost stanovisek orgánů dotčených přípravou územního plánu na úseku ochrany životního prostředí. Krajský soud tedy nemohl založit nezákonnost napadeného rozsudku, když se touto argumentací odmítl zabývat, byť z jiného důvodu. Stejně tak na posuzovanou věc nemá vliv, že Správa národního parku Šumava v současnosti vede pod sp. zn. SZ NPS 07886/2016/2 – NPS 08085/2016, řízení o povolení výjimky podle § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 47 odst. 3 stavebního zákona je vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území vázáno na zjištění dotčeného orgánu, že nelze vyloučit významný, nikoliv tedy jakýkoliv, vliv územního plánu na evropsky významnou lokalitu Šumava či ptačí oblast Šumava. Skutečnost, že odpůrkyně musí k realizaci svého záměru získat výjimku podle § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny neznamená, že tento záměr představuje významný zásah do evropsky významné lokality Šumava či ptačí oblasti Šumava.

[53] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 5 As 94/2015 - 79, uvedl, že [p]*odle § 10i ve spojení s § 10a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném od 1. 1. 2013, a ve spojení s § 47 stavebního zákona z roku 2006, ve znění účinném od 1. 1. 2013, krajský úřad ve svém stanovisku k návrhu zadání územního plánu rovněž zhodnotí, zda má být budoucí návrh územního plánu posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, přičemž neprovádí zjišťovací řízení, ale je povinen v případech, kdy je z návrhu zadání územního plánu patrné, že by měl územní plán vytvářet rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve své úvaze vycházet z těch kritérií uvedených v příloze č. 8 tohoto zákona, která jsou pro daný účel relevantní.*“ Ke stejným závěrům lze podle Nejvyššího správního

soudu dospět i v posuzované věci. V příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí však mezi relevantními záměry není čistírna odpadních vod o kapacitě do 1000 ekvivalentních obyvatel, ale nanejvýše čistírna o kapacitě od 10.000 do 100.000 ekvivalentních obyvatel. Nejvyšší správní soud proto nedovodil, že Krajský úřad Jihočeského kraje své stanovisko odůvodnil ve vztahu k vymezení ploch TI-1 a TI-4 v územním plánu v rozporu s § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, aniž hodnotil kritéria uvedená v příloze č. 8 téhož zákona. Ve smyslu citovaného rozsudku totiž takové posouzení s ohledem na plánovanou kapacitu čistírny nebylo třeba. Stěžovatelkám lze přisvědčit, že Krajský úřad Jihočeského kraje v pravém významu nevedl zjišťovací řízení, neboť to mu zákon ani neukládá. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že krajský úřad pod tímto nesprávným označením v namítaném stanovisku ze dne 30. 12. 2010, č. j. KUJCK/42/2011/OZZL/2, mínil posouzení návrhu zadání územního plánu Borová Lada na životní prostředí pro účely § 47 odst. 2 stavebního zákona. Uvedená nepřesnost nemohla mít vliv na správnost a zákonnost napadeného územního plánu. Nejvyšší správní soud neshledal, že by v této souvislosti krajský soud pochybil, respektive, že by pominul podstatu námitky stěžovatelek. Krajský soud zcela správně konstatoval, že odpůrkyně postupovala v souladu se stanovisky dotčených orgánů. Lze připustit, že dotčený orgán by byl povinen předložit zevrubněji odůvodněné stanovisko, kdyby dotčené osoby namítaly zásah konkrétních záměrů vymezených v návrhu (zadání) územního plánu do konkrétních složek životního prostředí. Lze také připustit, že by odpůrkyně byl povinna vyžadovat upřesnění, vysvětlení nebo doplnění stanovisek od dotčených orgánů za předpokladu, že by byla vnitřně rozporná, zcela nedostatečná nebo nelogická. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo. Stěžovatelky v průběhu řízení odpůrkyni obecně namítly, že vyhodnocení vlivu územního plánu Borová Lada na životní prostředí mělo být provedeno už jen proto, že se obec nachází v chráněné lokalitě. Konkrétně sice vyjádřily obavy, jaké budou v dané lokalitě hygienické poměry po výstavbě nové čistírny odpadních vod. Jak ovšem bylo zmíněno výše, k této otázce se pro účely územního plánování dostatečně vyjádřila Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje ve stanovisku ze dne 8. 4. 2014, č. j. KHSJC 03260/2014/HOK.ST-PT, a ze dne 4. 3. 2015, č. j. KHSJC 05030/2015/HOK.ST-PT. Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že rozsudek ze dne 6. 4. 2011, č. j. 9 Ao 1/2011 - 96, zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, a to právě proto, že vznášel vůči zastupitelstvu obce přemrštěné požadavky ohledně detailnosti a rozsahu vypořádání námitek, čímž porušil přiměřenost soudního zásahu a nezvážil dostatečně význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu. Krajský soud rovněž nepochybil, když odmítl přiléhavost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185, na posuzovanou věc. Podstatné totiž je, že stěžovatelky namítají nedostatky stanovisek dotčených orgánů, avšak naposledy uvedený rozsudek se zabýval náležitostmi samotného vyhodnocení vlivů na životní prostředí, tedy úplně jiného dokumentu, který by odpůrkyně musela pořídit teprve tehdy, kdyby to dotčené orgány ve svých stanoviscích vyžadovaly. V tomto ohledu také nemůže obstát námitka, že na základě vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj mohla odpůrkyně dospět k závěru o potřebnosti vzniku nových zastavitelných ploch, na kterých mohla stát nová čistírna odpadních vod. Jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil, odpůrkyně k pořízení takového posouzení neměla důvod.

III/C.

[54] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že odpůrkyně v napadeném územním plánu vymezila ochranné pásmo plánované čistírny odpadních vod nesrozumitelně. V prvé řadě je třeba zdůraznit, že čistírna odpadních vod je vodní dílo podle § 55 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), přičemž podle § 58 odst. 3 téhož zákona „[v]*odoprávní úřad může na návrh vlastníka vodního díla v zájmu jeho ochrany opatřením obecné povahy stanovit ochranná pásma podél něho a zakázat nebo omezit na nich podle povahy vodního díla umísťování a provádění některých staveb nebo činností.*" Ve smyslu § 106 odst. 1 vodního zákona přitom úkoly vodoprávního úřadu plní v přenesené působnosti úřad obce s rozšířenou působností. Podle Nejvyššího správního soudu tedy odpůrkyně, tj. obec v samostatné působnosti, nemohla v územním plánu stanovit ochranné pásmo čistírny odpadních vod ve smyslu citovaného § 58 odst. 3 vodního zákona. Ve výroku územního plánu na stranách 13 a 14 textové části však přesto uvedla, že „[k]*olem nové ČOV je stanoveno pásmo ochrany prostředí* [...] *investor jednoznačně prokáže splnění hygienických limitů hluku uvedené v NV č. 272/2011 Sb., pro chráněný venkovní prostor, pro chráněný venkovní prostor staveb a chráněný vnitřní prostor, příp. provede protihluková opatření na vlastní náklady.*" V grafické části napadeného územního plánu, konkrétně ve výkresu 2.B, odpůrkyně okolo plánované čistírny odpadních vod zřetelně vyznačila ochranné pásmo. Podle Nejvyššího správního soudu je však třeba zdůraznit, že územní plán je plánovací dokument, na jehož základě má být území v budoucnu teprve uspořádáno. Jakkoliv tedy odpůrkyně nebyla oprávněna stanovit v územním plánu ochranné pásmo podle vodního zákona, mohla jej naplánovat, tak aby bylo zamýšlené uspořádání území realizovatelné, funkční a odpovídalo požadavkům dalších subjektů. Podstatné v tomto ohledu je, že odpůrkyně naplánovala ochranné pásmo v největším možném rozsahu, který připustila Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje ve svém stanovisku ze dne 8. 4. 2014, č. j. KHSJC 03260/2014/HOK.ST-PT, přičemž i v tomto největším rozsahu leží ochranné pásmo výlučně na pozemcích ve vlastnictví odpůrkyně či České republiky, aniž by jakkoliv zasahovalo do pozemků se zástavbou, tedy i pozemků stěžovatelek. Ochranné pásmo přitom nemůže být větší, protože by v takovém případě neodpovídalo podmínce stanovené krajskou hygienickou stanicí.

[55] Krajský soud proto nepochybil, když v napadeném rozsudku argumentoval stanoviskem krajské hygienické stanice. Ostatně, obdobně se vyjádřila i odpůrkyně, neboť na straně 103 odůvodnění územního plánu uvedla, že „[p]*rojektant vymezil plochu pro technickou vybavenost s ozn. TI-1 pro novou výstavbu ČOV a současně s tím vyznačil pásmo ochrany prostředí ČOV (viz hlavní výkres návrhu ÚP). Pořizovatel nemá důvod toto zpochybňovat. Samotná technologie a splnění dalších zákonných požadavků bude předmětem dalšího řízení u správního orgánu a územní plán navíc nesmí obsahovat takové podrobnosti, které náležejí svým obsahem regulačnímu plánu nebo územnímu rozhodnutí (viz ust. § 43 odst. 3 SZ), což by bylo porušením zákona a důvodem ke zrušení takového opatření*". Podobně i Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje ve vyjádření ze dne 4. 3. 2015, č. j. KHSJC 05030/2015/HOK.ST-PT, poznamenala, že nemá námitky proti samotnému umístění nové čistírny odpadních vod za předpokladu, že investor stavby teprve ještě prokáže splnění hygienických limitů. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dovodil, že odpůrkyně v napadeném územním plánu nevymezila ochranné pásmo ve smyslu § 58 odst. 3 vodního zákona a výrok územního plánu proto nemusel splňovat požadavky stanovené ve vyhlášce Ministerstva zemědělství č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001

Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích). Pro účely územního plánu odpůrkyně předběžně vymezila ochranné pásmo dostatečně určitě a srozumitelně. V tomto ohledu je třeba připomenout, že územním plánem se nepovoluje stavba čistírny odpadních vod, toliko se vymezují plochy, na kterých by měla stát. K námitce, že územní a stavební řízení k plánované čistírně odpadních vod již v minulosti proběhlo na základě dřívějšího územního plánu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedená řízení nejsou předmětem nyní projednávané věci.

III/D.

[56] Námitce, že odpůrkyně provedla opravu zadání územního plánu, aniž by ho následně doručila veřejnou vyhláškou podle § 47 odst. 2 stavebního zákona, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. V jiné věci, v rozsudku ze dne 20. 7. 2011, č. j. 3 Ao 4/2011 - 100, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[...] *změna v zadání územního plánu provedená po jeho schválení dne 25. 5. 2009 a schválená dne 22. 2. 2010 se meritorně týkala kapitoly M, „Požadavky na vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území“, kde byl veškerý text zrušen a nahrazen novým textem „Požadavky na vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území se nestanovují“, a nikterak se nedotkla pozemků ve vlastnictví navrhovatelky. To ostatně konstatoval i KÚ Středočeského kraje ve sdělení navrhovatelce ze dne 11. 4. 2011, s tím, že opakování procesu projednání zadání územního plánu by nemělo vliv na postavení navrhovatelky, neb její dotčené pozemky byly vyřazeny ze zastavitelného území již předtím, na základě stanoviska OŽP MěÚ Černošice ze dne 29. 1. 2009. Nejvyšší správní soud se za tohoto stavu věci nepřímo ztotožňuje s KÚ Středočeského kraje v právním hodnocení daného procesního pochybení, a dospívá k závěru, že neopakováním zveřejnění a projednání změny zadání územního plánu postupem podle § 47 odst. 2 stavebního zákona nedošlo k takovému procesnímu pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost „rozhodnutí“ ve věci samé. To tím spíše, že zadání je toliko první fází procesu pořizování územního plánu s tím, že k dalšímu upřesňování pořizovaného územně plánovacího dokumentu, a také ke kvalifikovanější ochraně vlastnických práv dotčených subjektů, slouží fáze navazující, a to zejména veřejné projednání návrhu územního plánu.*“ V nyní posuzované věci je z výpisu z usnesení založeného na č. l. 68 spisové dokumentace zřejmé, že odpůrkyně změnu zadání územního plánu projednala. I tak je ovšem nezbytné posoudit, zda již samotným nezveřejněním opraveného zadání územního plánu podle § 47 odst. 2 stavebního zákona nedošlo k procesnímu pochybení, které by mělo vliv na právní postavení navrhovatelek. Stěžovatelky přitom nezpochybnily závěr krajského soudu, že zadání územního plánu schválené usnesením odpůrkyně ze dne 17. 7. 2009 a ze dne 24. 2. 2011 v částech ohledně vymezení ploch pro stavbu plánované čistírny odpadních vod neliší. Podle stěžovatelek však z uvedeného závěru nelze dovodit, že nebyly zkráceny na svých právech, neboť změnou územního plánu odpůrkyně usilovala vyloučit vliv na životní prostředí. Stěžovatelky však brojily právě proti absenci posouzení vlivu na životní prostředí, což vedlo k opomenutí výskytu chráněných druhů na ploše TI-1 a TI-4. Podle Nejvyššího správního soudu však ani tak nedošlo k zásahu do právního postavení stěžovatelek. Krajský soud již správně vysvětlil, že stěžovatelky mohly uplatňovat připomínky a námitky v dalších fázích územního plánování. Jak vyplývá z přípisu na č. l. 197 spisové dokumentace, stěžovatelka a) tak i učinila a odpůrkyně její námitky řádně

vypořádala na str. 106 a násl. odůvodnění územního plánu. Právo uplatnit námitky podle Nejvyššího správního soudu nelze zaměňovat s právem na požadovaný výsledek jejich projednání. Krajskému soudu lze rovněž přisvědčit, že stěžovatelky nejsou oprávněny hájit cizí veřejná subjektivní práva, neboť ony samy nezveřejněním upraveného zadání územního plánu nebyly poškozeny. Vzhledem k uvedeným okolnostem Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud v tomto směru překročil svou pravomoc, popřípadě, že by jeho argumentace nebyla přezkoumatelná.

III/E.

[57] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatelek, že napadený územní plán odporuje § 18 odst. 4 stavebního zákona, neboť odpůrkyně nikterak neprokázala potřebu vymezit nové zastavitelné plochy technické infrastruktury. Potřebnost vymezení ploch TI-1 a TI-4 úzce souvisí s potřebností nové čistírny odpadních vod v obci. Stěžovatelky tak v rámci uvedené námitky v podstatě opakují argumenty, které již Nejvyšší správní soud posoudil na jiných místech tohoto odůvodnění a pro stručnost na něj odkazuje. Podle Nejvyššího správního soudu odpůrkyně ani krajský soud stěžovatelkami vytýkaným způsobem nepochybily.

[58] V souvislosti s četnými námitkami nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud připomíná, že již například v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 - 9, vysvětlil, že „[...], *že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicite – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení* [...]. *Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na http://nalus.usoud.cz).*“ Na základě všech uvedených závěrů je zřejmé, že v nyní posuzované věci odpůrkyně i krajský soud předestřely takovou argumentaci, která zcela vyvrací veškeré námitky stěžovatelek, a napadený územní plán ani rozsudek proto netrpí nepřezkoumatelností.

IV. Závěr

[59] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[60] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že stěžovatelky byly v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšné, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Procesně úspěšné odpůrkyni vznikly náklady nad rámec její úřední činnosti spočívající v zastoupení advokátem. Odpůrkyně je totiž malá obec, u které nelze očekávat ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012 č. j. 2 As 104/2012 - 35, že její orgány jsou „[...] *schopny kvalifikovaně obhajovat svá rozhodnutí či jiné úkony před soudem a argumentovat v jejich prospěch.*“ Nejvyšší správní soud proto odpůrkyni přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, přičemž vycházel ze skutečností zjevných ze soudního spisu a z vyčíslení nákladů, které provedl její zástupce v písemnosti ze dne 22. 6. 2017. Za zastupování v řízení před Nejvyšším správním soudem zástupci odpůrkyně přísluší odměna za jeden úkon právní služby, a to za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 6. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Odměna za jeden úkon činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k odměně za každý úkon přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Zástupce odpůrkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a jeho nárok na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se proto zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající této dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkové náklady řízení tedy představuje částka 4.114 Kč. K její úhradě k rukám zástupce odpůrkyně byla stěžovatelkám stanovena přiměřená lhůta patnácti dnů. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti odpůrkyni nepřiznal právo na zástupcem vyčíslenou náhradu nákladu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, neboť advokát zastupoval odpůrkyni již v žalobním řízení.

[61] Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 120 a § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim Nejvyšší správní soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a tyto osoby ani nepožadovaly přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

pokračování

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu